

Rom den 1 januari 2012

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

När vi i går i prelatskyrkan Vår Fru av Friden sjöng *Te Deum* inför det heliga sakramentet som var utställt i monstransen, tackade vi den heliga Treenigheten för de gåvor hon gett oss under det gångna året. Jag kände mig mycket förenad med Påven och hela Kyrkan, i synnerhet med var och en av er och de oräkneliga medarbetare och vänner till prelaturen. Jag har sett och hört hur vår Fader bad denna hymn, med hunger efter att förena sig med den lovsång som hela skapelsen sjunger till Gud. Efter att ha firat den heliga mässan, bad han den varje morgon med oerhörd vördnad, mycket förenad med sina döttrar och söner, medan han tog av sig prästskruden.

Under dessa juldagar, men också alltid, är det logiskt att vår tacksägelse till himlen är mer intensiv, i första hand för vår Herre Jesu Kristi människoblivande och födelse. Denna gåva är den ständiga grunden för vår tacksamhet, vår lovprisning och vår tillbedjan till en Gud som inte slutar att älska oss vansinnigt mycket och som visar det utan avbrott.

Inledningen av det nya året bör hjälpa oss att ha detta gudomliga kärleksbevis mer närvarande. Kyrkofäderna och alla helgon under olika skeden i historien har fyllts av beundran då de betänkte att i och med Kristi födelse har den Evige trätt in i tiden och att den Oändlige har blivit liten då han antog vår begränsade mänskliga natur. ”Vilken större nåd hade Gud kunnat ge oss?”, undrar den helige Augustinus. ”Den ende Son, som han hade, gjorde han till människoson, så att människosöner skulle bli Guds söner. Försök finna var din förtjänst är, finna var den kommer ifrån, finna vilken rättfärdighet du har, och du kommer att se att du inte kan hitta något alls som inte är ren nåd”.¹

Vår förvåning och vår tacksamhet växer ännu mer om vi betänker att Gud inte endast har gett oss denna gåva för en viss tid eller för en särskilt stund, utan för alltid. **Den Evige har trätt in i gränserna för tid och rum för att ”i dag” göra mötet med Honom möjligt. Julens liturgiska texter hjälper oss att förstå att frälsningens händelser som Kristus utförde alltid är aktuella och angår varje människa och alla människor. När vi i det liturgiska firandet hör eller säger att ” i dag har Frälsaren fötts åt oss”, använder vi oss inte av vilket tomt uttryck som helst, utan vi förstår att Gud ”i dag”, nu ger mig, var och en av oss, ett tillfälle att känna igen och ta emot honom, som herdarna i Betlehem gjorde, så att han även skall födas i vårt liv och förnya det, upplysa det och omvandla det med sin nåd, med sin närvaro.**²

¹ S:t Augustinus, *Sermo* 185 (PL 38, 999).

² Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 21/12 2011.

I ljuset av Guds kärleksplan för hela mänskligheten och var och en, får de händelser under året som nu nått sitt slut sin sanna innebörd: hälsan och sjukdomen, framgångarna och misslyckandena, lyckliga och sorgsna stunder, det som vi anser gott och det som verkade mindre bra... Hur väl uttryckte inte vår grundare det i det avsnitt i *Vägen* där han uppmanar till att *många gånger om dagen upplyfta ditt hjärta i tacksamhet till Gud. För att han ger dig det ena och det andra. För att man har föraktat dig. För att du inte har det du behöver, eller för att du har det.*

För att han har gjort sin Moder, som även är din Moder, så vacker. För att han har skapat solen och månen eller det här djuret eller den där växten. För att han har givit den där personen talets gåva och för att du har svårt att få fram ett ord ...

Tacka honom för allt, ty allt är gott.³

Det är sant att världen är full av dramatiska händelser och lidande: naturkatastrofer som tar många tusentals människors liv, många platser där krig och våld härjar, sjukdomar och avsaknad av livets mest nödvändiga behov på oräkneliga platser i världen, splittringar och fiendskap inom familjer och mellan folk... Till allt detta måste man nu tillägga den djupa ekonomiska kris som drabbar många länder, med många män och kvinnor i ofrivillig arbetslöshet.

Trots att förståndet inte lyckas förstå varför dessa situationer kan finnas, försäkras tron oss ändå att vår tid **redan nu på ett slutgiltigt och outplånligt sätt innesluter vår frälsare Kristi glada och befriande budskap (...).** Julen får oss att återigen möta Gud i ett barns ödmjuka och svaga kött. Ligger det inte i detta en inbjudan att återfinna Guds frälsande närvaro och kärlek även i vårt vardagliga livs flyktiga och jobbiga stunder? Är det inte en inbjudan att upptäcka att vår mänskliga tid, även de svåra och hårda stunderna, **oupphörligen berikas av Herrens nådegåvor, ja, av den stora nådegåva som är han själv?**⁴

Låt oss, mina döttrar och söner, dra till minnes de oräkneliga gåvor som vi fått de gångna månaderna. Vi kan betrakta dem i vår böns förtrolighet. Trots vårt personliga ringa värde har det varit ytterligare ett år av trohet till vår kristna kallelse i Kyrkan i enlighet med Verkets anda. Vi kan räkna upp många andra gåvor: de andliga frukterna av ett arbete offrat åt Gud och genomfört av tjänsteanda till människorna; de personer som tack vare Guds barns föredöme och apostoliska ord har uppnått en större förtrolighet med Gud eller har upptäckt honom i deras vardagslivs händelser; etableringen av det apostoliska arbetet av medlemmar i prelaten i nya länder och deras bestående i andra; Guds kall att tjäna honom i Opus Dei som Herren har riktat till många personer över hela världen; den djupa inre omvälvningen, omvändelser och kallelser till total hängivelse enligt de mest olika andliga vägar som Gud har uppväckt i Kyrkan med anledning av Världsungdomsdagen i augusti... Och så många andra gåvor på ett personligt plan och i familjen och i samhället, som var och en av er får upptäcka och tacka för.

Inför denna gränslösa vision kan vi göra den helige Josemarías bön till vår egen som han ofta bad, i synnerhet de sista åren av hans liv på jorden: **Sancte Pater, omnipotens, aeterne et misericors Deus, Beata Maria intercedente, gratias tibi ago pro universis beneficiis tuis etiam ignotis**⁵; helige Fader, du den allsmäktige, evige

³ S:t Josemaría, *Vägen*, nr 268.

⁴ Benedikt XVI, Predikan vid den första vespren vid högtiden för Maria, Guds Moder, 31/12 2010.

⁵ S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 15/9 1971.

och barmhärtige Guden, genom den saliga Jungfru Marias förbön, tackar jag dig för alla dina välgärningar, även för dem jag inte känner till. Det är verkligen så att de gåvor som gått oss obemärkta förbi är fler än de vi känner till. Vem skulle kunna räkna upp de gånger Herren med sin faderliga försyn har befriat oss från faror till själ och kropp? Vem klarar av att räkna upp de nådegåvor som jungfru Maria har utverkat åt oss dessa månader?

Därför är det naturligt och logiskt på ett övernaturligt plan att vi försöker ha en ständig inställning att vara tacksamma. Som den helige Josemaría uppmanade till i början av ett nytt år: *Ut in gratiarum semper actione maneamus! Må vi ständigt tacka Gud för allt: för det som verkar gott och för det som verkar ont, för det ljuva och för det bittra, för det vita och för det svarta, för det lilla och för det stora, för det föga och för det myckna, för det världsliga och för det som har evigt värde. Låt oss tacka vår Herre för allt det som hänt detta år och i viss mån även för det gånger vi inte varit trogna, eftersom vi har upptäckt dem och de har lett oss till att be om förlåtelse och att fatta föresatsen att aldrig mer vara otrogna, en föresats som kommer att tillföra vår själ mycket gott.*⁶

Låt oss nu vända vår blick till det år som börjar. Hur många gåvor kommer inte Herren att ge oss om vi håller i jungfru Marias hand! Vi ber henne om det i dag då Kyrkan firar hennes gudomliga moderskap på ett högtidligt sätt.

Högtiderna denna vecka leder oss att genomdränkas av den första julens atmosfär. Inför krubban, då vi föreställer oss den omtanke som Maria och Josef hade om den nyfödde, har vi säkert rannsakat hur vårt umgänge med de andra är: vår egen familj, våra vänner, arbetskamrater och alla de personer som Gud, på ett sätt eller annat, ställer vid vår sida. För alla dessa bör vi vara lyktor som leder till Gud, som Påven önskade då han reflekterade över ljusen i julgranen. **Må var och en av oss, sade han, bidra med en strimma ljus på den plats där vi bor: i familjen, på arbetet, i kvarteret, på landet och i städerna. Må var och en av oss vara ett ljus för den person vi har vid vår sida; må vi lägga egoismen åt sidan som så ofta täpper till hjärtat och leder till att bara tänka på sig själv; må vi vara mer uppmärksamma på de andra och älska dem mer. Varje litet tecken på godhet, sammanfattade den helige Fadern, är som ett ljus i julgranen: tillsammans med de andra ljusen skingrar det nattens mörker, till och med den mörkaste natten**⁷.

Låt oss tillämpa dessa tankar på vårt eget vardagsliv, som är så fullt av tillfällen att hänge sig åt Gud och de andra. Det är sant att vi är och känner oss värdelösa; just därför förmedlar jag vår grundares inbjudan att självmant göra oss små inför Gud, så att vår himmelske Fader och jungfru Maria ägnar sig åt var och en med särskild omsorg. Ett beslut som detta innehåller en önskan *att avstå från högmod och självtillräcklighet, att erkänna att vi själva ingenting förmår, eftersom vi behöver vår Fader Guds nåd och kraft för att lära oss gå och för att härda ut längs vägen. Att vara liten kräver att man tror som barn tror, älskar som barn älskar, överlämnar sig som barn överlämnar sig, ber som barn ber.*⁸

Små barns umgänge med sina föräldrar – deras överlämnande, tillit och djärva begäran – tjänar som föredöme för vårt förhållande med Gud. Det här är den kristnes grundinställning. Om den förnyas från dag till dag försäkrar den oss om att vi går på

⁶ S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 25/12 1972.

⁷ Benedikt XVI, 7/12 2011.

⁸ S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 143.

rätt väg, oberoende av de framgångar eller misslyckanden som kan dyka upp. Stannar vi ofta upp och tänker om vi går på samma väg som Herren? Låter vi honom gå med oss i varje stund? Hur talar vi till honom om det som dyker upp i varje stund?

Vem kan vara en bättre lärare än jungfru Maria? När hon hörde den helige Gabriels budskap, överlämnade hon sig helt och hållet åt Guds vilja – *fiat mihi secundum verbum tuum!* – och trodde fullt och fast på att *det som Herren har låtit säga henne* skulle gå i uppfyllelse, som den heliga Elisabet sade ledd av den helige Ande.⁹ Senare, i Kana, riktade hon till sin Son en bön full av tro till förmån för brudparets behov – *de har inget vin* – och rekommenderade tjänarna att precis göra som Herren sade åt dem: *Gör det han säger åt er.*¹⁰ Låt oss titta på jungfru Maria oftare och åkalla henne oftare.

Inom ett par dagar, den 9 januari, är det ett hundra tio år sedan den helige Josemaría föddes. Låt oss ta vara på denna årsdag för att be om hans förbön med tro och be för Kyrkan och för hela mänskligheten. Lägg särskilt fram Verkets, hans döttrars och söners behov för honom och fortsätt att be för mina böneämnen. Ni är alla alltid i mina förböner, särskilt de av er som genomgår en period av större fysiskt eller andligt lidande. Med den helige Paulus ord försäkrar jag er om att *det är som sig bör att jag tänker så om er alla. Jag har er ju i mitt hjärta (...). Gud kan vittna om att jag längtar efter er alla med Kristi Jesu ömhet.*¹¹

Jag anser också att det är mycket passande att tänka på den övernaturliga och mänskliga framåtanda, optimismen som härstammar från tron, som den helige Josemaría förmedlade till sina söner i cirkulärbrevet den 9 januari 1939, ett år efter hans ankomst till Burgos, där han tänkte på den tillväxt som Verkets apostoliska arbete skulle få då det spanska inbördeskriget skulle ta slut, vilket var omedelbart förestående.

*Hinder? Jag bekymrar mig inte för yttre hinder: dem kan vi lätt övervinna. Jag ser inte mer än ett mäktigt hinder: er brist på barnskap och er brist på broderskap, om det skulle hända i vår familj. Allt annat (bristande tillgångar, skulder, fattigdom, förakt, förtal, lögn, otacksamhet, motstånd från de goda, oförstånd och till och med förföljelse från myndigheters sida), allt detta saknar betydelse när man har en Fader och bröder, helt och hållet förenade genom Kristus, med Kristus och i Kristus. Det kommer inte att finnas någon bitterhet, som kan ta ifrån oss ljvligheten i vår välsignade Kärlek.*¹²

I kraft av vår Fader och i hans namn ber jag er att förfina er barnskaps- och brödraskapssinne. Om vi inte grundligt sörjde för dessa grundpelare för vår övernaturliga familj, skulle sprickor uppstå i Verkets grundmur, vilka ingen bör anse oviktiga. Jag säger det som han förmedlade även till oss på femtiotalet: att be *oremus pro unitate apostolatus*, så att vi är eniga utan att avbryta kontinuiteten.

Med all sin kärlek välsignar er och önskar er de bästa gåvor från himlen detta nya år

er Fader
+Javier

⁹ Luk 1:38 och 45.

¹⁰ Joh 2:3 och 5.

¹¹ Fil 1:7-8.

¹² S:t Josemaría, *Cirkulärbrev*, Burgos, 9/1 1939; i A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", II, s. 380.